

się brzmienie art. 6 i 7 ros. ustawy o podatkach bezpośrednich (T. V. Zb. Pr. ros. wyd. r. 1903), nadając im treść następującą:

„Art. 6. Ministra Skarbu upoważnia się poczynając od r. 1922 do określania wysokości państwowego podatku gruntowego od gruntów użytkowych i lasów położonych na obszarze powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, trockiego i święciańskiego. Wysokość tego podatku nie może być większa od przeciętnej normy obowiązującej w tych samych latach w powiatach województwa białostockiego”.

„Art. 7. Ogólną sumę państwowego podatku gruntowego wyznaczonego na powiat (art. 6) rozkłada przy uwzględnieniu norm przepisanych ustawą o powinnościach ziemskich co do jakości, wydajności i stanu gospodarczego gruntów, na grunta poszczególnych właścicieli komisja repartycyjna dla podatku gruntowego, ustanowiona na każdy powiat w następującym składzie: naczelnika miejscowego urzędu skarbowego, podatków i opłat skarbowych, jako przewodniczącego i sześciu członków z grona płatników podatku powołanych przez dyrektora izby skarbowej na wniosek naczelnika urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych w porozumieniu z miejscowym starostą powiatowym, z których trzech ma być powołanych z liczby płatników mniejszej własności i trzech większej własności. W takiej samej ilości i w ten sam sposób należy powołać zastępców członków komisji.

O dniu posiedzenia członkowie komisji winni być zawiadamiani piśmiennie przez przewodniczącego przynajmniej na trzy dni przed posiedzeniem.

Dla prawomocności postanowień komisji potrzebna jest obecność, oprócz przewodniczącego, dwóch członków lub ich zastępców, a w szczególności jednego od większej i jednego od mniejszej własności. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Skargi na postanowienia komisji płatnicy mogą podawać w ciągu miesiąca od dnia obwieszczenia urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych o ukończeniu repartycji podatku i rozesłaniu nakszów płatniczych. Podanie skargi nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku. Skargi rozstrzyga ostatecznie dyrektor izby skarbowej”.

§ 2. Stosowanie stawki państwowego podatku gruntowego określonej w dodatku do art. 6 rosyjskiej ustawy o podatkach bezpośrednich na obszarze powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego i trockiego uchyla się.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

903.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 3 listopada 1922 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 21 sierpnia 1922 r. w przedmiocie djet i zwrotu kosztów podróży przy podróżach służbowych funkcjonariuszów państwowych poza granicami Państwa.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 429), art. 10 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 430), art. 12 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 431), art. 13 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 433), art. 21 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 436) i art. 7 ustawy z dnia 31 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 28 poz. 226) oraz art. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 74 poz. 507) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustalone w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 75 poz. 677) stawki djet należnych funkcjonariuszom państwowym w razie podróży służbowych do Estonji, Finlandji, Łotwy, Niemiec, w. m. Gdańska, na Górny Śląsk, do Rosji, Ukrainy, Austrii oraz Węgier podwyższa się z dniem 1 października jak następuje:

Stopień służbowy	Niemcy z wyjątkiem Berlina, Essen i Kolonji, w. m. Gdańsk i Górny Śląsk	Berlin, Essen i Kolonja	Estonja, Finlandja, Łotwa	Rosja i Ukraina
	Marek niemieckich			Mk. pol.
I i II	3.000	5.000	3.000	16.000
III i IV	2.500	4.000	2.600	14.000
V i VI	2.000	3.000	2.400	12.000
VII i VIII	1.500	2.500	2.000	10.000
IX i X	1.250	2.000	1.600	8.000
XI i XII	1.000	1.500	1.500	8.000

Stopień służbowy	Austria	Węgry
	Koron	Koron węg.
I i II	300.000	1.700
III i IV	250.000	1.500
V i VI	200.000	1.250
VII i VIII	150.000	1.000
IX—XII	100.000	750

§ 2. Paragraf drugi wymienionego w § 1 rozporządzenia uchyla się.

Wskutek tego §§ 3—10 wspomnianego rozporządzenia otrzymują odpowiednio numeracje §§ 2—9.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

Minister Sprawiedliwości: *W. Makowski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *A. Kamiński*

Minister Wyznań Religijnych

i Oświecenia Publicznego: *Dr. Kumaniecki*

Minister Kolei Żelaznych: *Ludwik Zagórny-Marynowski*

904.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 6 listopada 1922 r.

w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu drożdży na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy art. 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatku od spożycia, zużycia względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 41 poz. 248), której ważność przywrócono ustawą z dnia 4 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 67 poz. 607) zarządza się co następuje:

§ 1. Unormowaną w § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 maja 1921 r. w przedmiocie ujednostajnienia opodatkowania drożdży prasowanych na obszarze b. zaborów rosyjskiego i austriackiego (Dz. U. R. P. № 50 poz. 307), którego moc obowiązującą rozszerzono rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 22 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z roku 1922 № 2 poz. 9) na obszar b. dzielnicy pruskiej, opłatę akcyzową od drożdży prasowanych podnosi się z kwoty 20 na 240 marek od 1 kg. wagi.

§ 2. Osoby, które w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia posiadają będąc na składzie drożdże w ilości ponad 1 kg., obowiązane są zgłosić celem dodatkowego opodatkowania w ciągu 3 dni, a to w b. dzielnicy rosyjskiej właściwemu urzędowi akcyz i monopolów, a w b. dzielnicy austriackiej i pruskiej w równorzędnych urzędach skarbowych, cały zapas drożdży, jaki u nich znajdować się będzie na składzie w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Ten sam obowiązek ciąży także na odbiorcach przesyłek drożdży wysłanych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a nadeszłych po tym terminie.

§ 3. Od drożdży prasowanych, sprowadzonych na pozostały obszar Rzeczypospolitej Polskiej z województwa śląskiego, — jak długo w tem województwie nie będzie podniesiony podatek do normy ustalonej w § 1 niniejszego rozporządzenia, pobierać się będzie dodatkową opłatę akcyzową w wysokości różnicy między stopą podatkową obowiązującą na obszarze województwa śląskiego, a nową stopą obowiązującą na obszarze reszty Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem województwa śląskiego z dniem 1 stycznia 1923 r.

Prezydent Ministrów: *Juljan Nowak*

Minister Skarbu: *Jastrzębski*

905.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 6 listopada 1922 r.

w przedmiocie zmiany (ustawy) statutu Banku Ziemiańskiego w Warszawie.

Na mocy art. 1 ustawy z 30 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 75 poz. 512) zarządza się co następuje:

§ 1. Zatwierdza się zmiany Statutu Banku Ziemiańskiego w Warszawie uchwalone na ogólnym zebraniu władz Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego, odbytem w dniu 30 sierpnia 1922 r. na zasadzie których wyszczególnione poniżej paragrafy statutu Banku Ziemiańskiego w Warszawie otrzymają brzmienie następujące:

§ 1. „Założony w 1916 r. przez Towarzystwo Kredytowe Ziemskie Bank Ziemiański ma siedzibę zarządu w Warszawie, a terenem jego działalności jest całe Państwo Polskie.

Bankowi służy prawo zakładania oddziałów i agentur tam, gdzie to zarząd banku uzna za stosowne. W tym celu bank ma prawo nabywać nieruchomości i obciążać je hipotecznie. Na założenie nowego oddziału lub agentury winno być uzyskane zezwolenie Ministerstwa Skarbu”.

§ 2. „Kapitał zakładowy Banku Ziemiańskiego wynosi pięćset milionów marek, którą to sumę Bank Ziemiański otrzymał od Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego na warunkach w § 12 określonych.

W razie upadłości banku wierzyciele mają pierwszeństwo do całego majątku Banku i Towarzystwo Kredytowe Ziemskie ma jedynie prawo do reszty kapitału zakładowego, pozostałej po zaspokojeniu wierzycieli.

Poza kapitałem udzielonym na założenie banku, Towarzystwo Kredytowe Ziemskie nie odpowiada za zobowiązania Banku Ziemiańskiego”.

§ 3. „Główne zadanie banku polega na dostarczaniu rolnikom Państwa Polskiego kredytu. Pożyczki więc mogą być udzielane przede wszystkim samodzielnym rolnikom, fundacjom posiadającym własności ziemskie, lub związkom i stowarzyszeniom rolniczym oraz przemysłowo-rolnym, które jednak prawa osób prawnych posiadać winny.

Prócz tego bank ma prawo:

- a) kupować i sprzedawać papiery wartościowe z polecenia osób trzecich;
- b) przyjmować wkłady pieniężne;